

Nad võiksid temaks olemise nimel tappa

EMA
KÕRVAL-
MAJAS

Romaan

TARA LASKOWSKI

Originaali tiitel:
Tara Laskowski
The Mother Next Door
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Iga sugune sarnasus tegelike elavate võis surnud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Tara Laskowski
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E02408422
ISBN 978-9949-82-876-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kõigile emadele.

(Te saate hulga paremini hakkama, kui ise arvate.)

HALLOWEEN

Daamid ja härrad, kolbad ja poisid: selleks ajaks, kui meie halloween'i kogukonnapidu täna läbi saab, on üks meist surnud.

Ja mitte selles mõttes surnud, et igav või ilmetu. Selles mõttes surnud, et läinud. Otsa saanud. Tapetud.

Mõrvatud.

See võib teid ehk häirida, teades seda, mida te Ivy Woodsi kohta teate – kui vahva naabruskond see on, kui armsad ja armastavad pered seal elavad. Kuidas saab selline tragöödia nii imelises kohas juhtuda? Ehk olete siin isegi käinud, lapsena või lapsevanemana, peibutatud tänava kohalikust kuulsusest ja igal aastal üles pandud jubedatest dekoratsioonidest. Valgusest, tuledest, hauakividest ja oietest. Nõidadest, kes kõkutavad ja komme jagavad. Tillukeste Frankensteinide ja kauboide ja robotite ja balletitantsijate rühmadest, kes tassivad kaasas padjapüüre ja plastkõrvitsaämbreid täis suhkrut ja rämpsu.

Ent Ivy Woods ei ole ideaalne.

Kaugel sellest.

Vaadake hoolikamalt. Vaadake meigi ja maskide alla, vaadake ideaalsete majade akendest sisse. Kaevuge nende värskelt niidetud muruplatside alla ja leiate sealt ussid. Mina olen vaadanud – uskuge mind, ma olen vaadanud

küll. Selles tänavas on midagi. Siin on saladusi. Ma tean seda, sest olen vaadanud akendesse, kuulunud hillitsetud jutuajamisi, jäänud vaatama nende nägusid siis, kui nad arvavad, et keegi teine neid ei näe.

Oi, nad peavad end nii ideaalseteks. Nad on endaga rahul, et korraldavad nii häid pidusid, kasvatavad nii toremaid lapsi, elavad nii suurtes majades.

Ent nad teesklevad.

Sel ühelainsal õhtul panevad nad ette maskid, et kellekski või millekski teiseks kehastuda, ent tegelikult elavad nad kogu elu niimoodi.

Me kõik elame.

Me vihkame endid. Me oleme liiga paksud või liiga kõhnad. Me peaksime kõvasti töötama, targemad olema. Me oleme üksildased ja masenduses. Me muretseme raha pärast. Me tunneme häbi selle üle, kuidas sõbrad ja pere meid kohtlevad. Ent me valetame selle kõige kohta. Varjume kaitsova fassaadi taha, haprad klaaskujud detailsetes nukumajades, mis on mõeldud välja nägema kui ideaalsed, turoalised, õnnelikud paigad.

Täna puruneb see kõik kildudeks.

Vaadake hoolikalt ning hakkate nägema sedasama, mis minagi. Õhus on tunda midagi rasket, kusagilt kaugelt tuleb külm tuul, mis on hakanud Ivy Woods Drive'i kohale laskuma. Endale ja teistele jutustatud saladused ja valed kerkivad täna esile nagu surnute hinged. Jooned tõmmatakse maha. Asutakse pooli valima. Keegi on, kes ei ela seda üle.

Ma ei saa teda päästa, ent ma jutustan selle loo. Keeran kivid teistpidi, toon ussid päevaavalgele. Tõmban maskid eest.

Sest ma tean nende saladusi, saladusi, mis hävitavad nad kõik.

Kui nad ise just enne endid ei hävita.

SEITSE NÄDALAT ENNE
HALLOWEEN'I

ÜKS

Theresa

Emad olid peo korraldanud. Jälgisin neid teiselt poolt tänavat elutoa aknast, süües õhtuks diivanil kana-*piccata*'t ning rüübates korralikku klaasitäit Merlot' d.

Õhtuhämaruses saabusid nad ükshaaval tupiktänavat ümbritsevatest majadest, telefonide kuma hääbuvas valguses jaanimardikaid meenutamas. Riides stiilselt, ent argiselt, hobusesabades ja meigiga, teksades ja kontsadel.

Raevukalt, pingutamata võimsad.

Peo korraldas blond ema. See, keda ma olin näinud tänaval hiiglaslikku koera jalutamas, telefon kõrva juures. Ta paistis kõiki tundvat, peatus alati selle või teise veranda juures, sellal kui koer muru nuusutas. Jah, mu uued naabrid käisid väga lähedalt läbi. Jälgisin nende lehvivaid kallistusi, kui nad maja ees kokku said. Sisse ma kuigi hästi ei näinud – ainult koridori võrkukse taha, mis värvitud punaseks nagu suu sisemus, ning selle lõpus hiiglasliku köögisaare nurk köögis, kuhu nad tõenäoliselt oma Tupperware'i karbid ja käraka käest panid.

Vaatasin uuesti teleri poole. Kleenuke naine valges öösärgis hiilis ühe väreleva küünla valgel piki pimedat koridori. Lily oli seda ilmselt enne välja minemist vaadanud; mu tütar vaatas pidevalt selliseid

filme, *halloween* või mitte. Talle meeldisid kõikvõimalikud jubedused, Frankenstein ja kummitused, sarimõrvarid ja portselannukud. Kui see juhtus olema zombi või pööningul oigas, oli see Lily teema.

Vahetult enne seda, kui naine sirutas käe ägedalt ragiseva lingiga ukse järele, kostis õuest vali kõmakas ja ma võpatasin. Veel üks naine, seekord autost väljumasa. Panin teleri kinni, kleenukese naise saatus jäi igaveseks teadmata, ning suundusin kööki taldrikut puhtaks pesema.

Kell oli pool kaheksa. Lily oli sõbra pool ning Adam oli pea ees sukeldunud uude töösse kohaliku keskkooli direktorina. Ta jääb veel vähemalt paariks tunniks lastevanemate koosolekule. Olin üksi ja teadsin, et peaksin välja minema, natuke jalutama. Mulle meeldis meie uue kodukandi tänavatel uidata, piirkonda tundma õppida, eriti õhtuti.

Tõmbasin tossud jalga ning heitsin välja astudes T-särgi peale õhukese kampsuni. Taevas oli selge ja kuu rippus seal nagu küps banaan. Mulle oli see kant alati meeldinud – Ivy Woods – ja see kiindumus ainult kasvas, kui me kolme nädala eest perega Philadelphiast siia kolisime. Meie tupiktänav lõppes väikese järvega, mis eraldas meie maju ühest kortermajade rajoonist teisel pool teed. Ja ehkki Washington DCsse oli kõigest kümnekond miili, jätsid metsad piirkonna ümber mulje eraldatud metsakuurordist, privaatsest ja kaitstust.

See tundus nii rahulik, nii normaalne. Selline piirkond, mida näeb vanaaegses komöödiasarjas, kus on suured nunnud pered ja kuldsed retriiverid ja kõik saavad väärtuslikke õppetunde. Selline tänav, mis paneb mõtlema, kui teistsugune võiks su elu olla, kui sellises kohas elaksid.

Ja nüüd ma elasingi.

Läksin piki sissesõiduteed välja ning keerasin vasakule, tupikust välja. Ma möödusin neist majadest tihti, ent lahti pakkimine ja meie sisse seadmine oli nii palju aega röövinud, et ma polnud seni veel ühegi naabriga kohtunud. Olin näinud neid hommikuti oma IKEA vahenditega korrastatud garaazidest välja sõitmas, nädalavahetustel sörkimas, tänava ääres postkastide juures kogunemas. Alati iga juuksekarv omal kohal. Pliiatsseelikuga kostüümides või disainerifirma joogapükstes, teel tööle või juhendades aednikku, kuidas pukspuud pügada. Olin

neid jälginud – nende harjumusi, nende stiili. Õppinud, kuidas nad toimivad, nii et kui aeg on õige, sobitun ka *mina* nende sekka.

Just siis, kui olin jõudnud hiiglasliku tammepuu juurde tupik-tänavaga alguses, taipasin, et olin telefoni maha unustanud. Läksin tagasi, ent seekord teiselt poolt tänavat – sealt, kus peomaja nagu hiiglaslik ere lamp kutsuvalt säras.

Lähenedes aeglustasin sammu. Emad lobisesid elavalt laua ümber, ühe naise sõnad jooksid teise omadele sisse. Kaunid olendid, oma elu ja kodudega rahul. Laual mitu pudelit veini, nagu oleks neil plaanis seal üsna pikalt olla.

Nihkusin tumedale murule kontpuu alla ja surusin end hapra tüve vastu, et paremini näha. Üks naistest seisis nüüd püsti ja sirutas lilla-rohelisekirju kašmiirsalli alt käsivart välja, näitamaks peent käevõru randmel.

Soovisin, et keegi neist üles vaataks.

Mind märkaks.

Blond ema, kelle nägu raamistasid perfektselt tehtud triibud, noogutas ehet heaks kiites rahulolevalt. Võisin kihla vedada, et tema ongi karja juht; see, kes võtab ohjad enda kätte, ei löö hädaolukorras kunagi värisema, varjab meid kõiki enda selja taga ja astub ohule esimesena vastu.

Jälgin.

Ootasin.

Kusagil kaugel hakkas haukuma koer, siis lähemal, majas sees, teine. Too tormas eesukse juurde ja kaapis seda käppadega, raske hingeõhk klaasi uduseks ajades.

Blond ema kortsutas kulmu. „Lõpeta ära, Barney,“ karjus ta. Ta rüüpas veini.

Jälgin.

Ootasin.

Siis vaatas ta üles. Ta oleks nagu minust otse läbi vaadanud. Kooretükid murdusid puutüvest lahti, kui ma end selle vastu surusin, ning langesid mu jalge ette. Ehkki ma teadsin, et naine mind siin pimedas ei näe, hoidsin hinge kinni, kuni ta pea ära pööras.

KAKS

Theresa

Adam oli mind hoiatanud, et „Tere tulemast Woodardi“ üritus ei ole midagi peent ning kahjuks oli tal õigus. Keskkooli võimla kaunistamiseks ei oldud suurt midagi tehtud – eks vist üldhariduskooli eelarve seab piiranguid. Pealtvaatajate istmed olid lükatud vastu seina nagu redelid, millel ronida ei saa, ning võimlasse olid toodud segiläbi madalad ja kõrged lauad. Uste lähedal oli märkuste tarbeks seatud üles mikrofon ja kaks kopsakat kõlarit. Taustamuusikat ei olnud, kui meeste kingade kriuksumine vahatatud põrandal välja arvata. Kohalik ajaleht, kus ma Phillys töötasin, korraldas ka uhkemaid pidusid, ning neid peeti ühe kanatiivaresto keldris.

See läks üsna niiviisi, nagu oleks võinud oodata – palju teresid ja rõõm-kohtuda'id ja käesurumist ja nimede unustamist kohe pärast tutvustamist. Viissada viiskümmend korda *ja see on minu naine Theresa*. Visati nalja spordimeeskondade üle – „Nii et te olete Phillyst – te ju teate, et ei saa enam Eagleseid fännata, ega?“ Mõne aja möödudes oli tunne, et mul tuleb oma naeratus hambaorkidega ära toetada. Enamik vestlusi olid argijutud kooli, tundide ja õpilaste teemal ning ma lasksin sel endast üle voolata, kuni sain end viimaks janu teeseldes välja vabandada.

Naine jookide laua juures paistis olevat lapsevanemast vabatahtlik, seljas Woodardi keskkooli T-särk ja jalas khakipüksid. Tema õlgadeni juuksed olid niiskusest krussis ning näojooned osutasid loomuomaselt allapoole, nii et isegi mulle naeratades jättis ta löödud mulje.

„Sina oled Adam Wallace’i naine, eks ole?“ küsis ta, sellal kui ma endale liisunud ilmega koola võtsin. Alkoholi ei olnud. „Meil on tema tuleku üle nii hea meel.“

Adami nimel paistis siin kaalu olevat ning see tekitas minus veidi elevust.

„Mina jah,“ kinnitasin rõõmsalt. „Theresa Pressley.“ Sirutasin käe välja.

„Oi, vau, nii tore kohtuda. Mina olen Georgeann. Georgeann Wilkins.“ Ta ulatas mulle õhukese valge kokteilisalvräti. „Kas vajad veel midagi?“ Heitsime mõlemad pilgu lauale – midagi muud seal ei olnud – ning naine tõi kuuldavale kohmetu itsituse. „Noh, kui sul peaks millegagi abi vaja minema, olen ma siin terve igaviku elanud.“

Pärast lõputut viisakat *small talk*’i Adami kõrval oli Georgeanni kohmetuse peale lihtne end vabaks lasta. „Oi, siis tunned sa kindlasti kõiki,“ viskasin nalja.

„Ei tea midagi,“ arvas ta, ent minu meelitus meeldis talle. Tema põsed tõmbusid punaselaiguliseks. „Tähendab, mitte kõiki.“

Meie peade kohal oli keerdu läinud korvpallivõrk ja ma heitsin üha selle poole pilke, soovides, et oleksin selle korda tegemiseks piisavalt pikk.

Georgeann asjatas limonaaditopse korrastades. „Mõned siinkandi omadest on sellega rohkem kursis. Mina löön ainult käed külge, kus saan, olen abiks. Mu poeg on ujumismeeskonnas, nii et ma käin kohtumistel...“ Tema hääl vaibus, pilk kinnitunud millelegi minu selja taga.

Pöördusin. Ta vahtis mu naabrit, seda blondi naist üle tänava. Too paistis rahvasummas silma šiki ruudulise kleidi ja kena sügisvärvides triibulise salliga. Nagu läheks ta tüdrukutepeole, mitte kohtumiskohtule mingis päevinäinud võimlas.